



# KRISTINA OHLSSONOVÁ MIOVO BLUES

---

≡ KNIHA ZLIN

FLEET

**Kristina Ohlssonová**

**Miovo blues**



KRISTINA  
OHLSSONOVÁ  
**MIOVO  
BLUES**

---

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © Kristina Ohlsson, 2015  
Published by agreement with Salomonsson Agency  
Translation © Luisa Robovská, 2016

ISBN 978-80-7473-469-4 (PDF)

*„Čtení Lotosového blues bolí. Moc dobře si pamatuju, jaké to bylo na začátku. Lucy v kanceláři experimentovala s opalovacími krémy a já si tajně randil. Jenže po naší cestě do Texasu bezstarostné časy skončily. Tak se na to připravte. Příběh, který vám teď povím, je mnohem tíživější. Temnější. Už v něm nejde o lotosové blues. Teď vám chci vyprávět o Miovi.“*

MB





# ÚVOD

„Kdo jste?“



**PŘEPIS ROZHOVORU S MARTINEM BENNEREM (MB)**

AUTOR: KAREN VIKINGOVÁ (KV), NEZÁVISLÁ NOVINÁŘKA,  
STOCKHOLM

MB: Kdo jste?

KV: Jmenuju se Karen Vikingová. Byla jsem blízká přítelkyně Fredrika Ohlandera, se kterým jste spolupracoval.

MB: Blízká přítelkyně?

KV: Ano. Chápu vaši podezřívavost, takže vám poskytnu stejné informace, kterých se dostalo mně. Po Fredrikově smrti... Víte, že je mrtvý, ne?

MB: Vím. A je mi to moc líto.

KV: To mně taky. Patřil k mým nejbližším lidem, byl skoro jako můj bratr... Ale k věci. Před pár dny mi volal Fredrikův přítel Verner. Ve Fredrikově bankovním trezoru našel tlustou obálku nadepsanou mým jménem, s pokynem, že ji smím otevřít jen já.

MB: Aha.

KV: Ještě ten večer jsem si pro ni k Vernerovi zajela. Byl v ní tlustý štos papírů a krátký dopis, ve kterém mi Fredrik kladl na srdce, že kdyby se s ním něco stalo, mám se s vámi spojit. Prý jste se setkali poté, co jste se dostal do nesnází, a to, co jste mu řekl, si nechtěl za žádnou cenu odnést s sebou do hrobu.

- MB: Zmínil se vám někdy předtím o naší spolupráci?
- KV: Ne. Ale s pár kolegy jsme tušili, že dělá na něčem tajném.
- (Odmlka)
- KV: Pokud jsem to správně pochopila, ještě jste nebyli hotoví. Ten příběh měl pokračování. Nebo se ple-  
tu?
- MB: Nepletete. Proto asi taky Fredrik chtěl, abyste mě kontaktovala. Věděl, že jsme odehráli teprve první poločas a že určitě stojím o to, aby někdo zdokumentoval i ten druhý.
- KV: A druhý poločas už skončil?
- MB: Jo. Je po všem.
- (Odmlka)
- KV: Co tedy navrhuje? Chcete mi povědět, co se sta-  
lo?
- MB: Rád. Jestli Fredrik svěřil tenhle úkol právě vám, znamená to, že vám můžu věřit. Musíte ale při-  
stoupit na moje podmínky. Všechno, co vám řek-  
nu, zůstane jen mezi námi. Zveřejnit to smíte jedi-  
ně v případě, že bych zmizel nebo umřel. Je vám  
to jasné?
- KV: Ano. Fredrik mi to taky tak napsal.
- MB: Co všechno vlastně víte? Kolik toho Fredrik před  
smrtí stačil sepsat? Všechno?
- KV: Myslím, že ano. Ale asi bude lepší, když si to pře-  
čtete sám. Napsal podrobné pojednání i krátké  
shrnutí. Ten delší text bych ráda přepracovala do  
knižní podoby. Fredrik pro knížku vymyslel krás-  
ný název.
- MB: Jaký?
- KV: *Lotosové blues*.

# LOTOSOVÉ BLUES

## Shrnutí

Jmenuju se Martin Benner a jsem advokát. Až donedávna jsem měl všechno. Ženské, kariéru, luxusní život a skvělou dceru. Dnes je ale spousta věcí jinak. Můj život se změnil. Už nemám v ničem jistotu. Možná za to můžou moje slabosti. Pořád se honím za vzrušením. V osobním i profesním životě. A bohužel jsem za to draze zaplatil. Třeba vztahem s Lucy, se kterou pracuju a občas spím.

Jednoho dne se u nás v kanceláři objevil chlap, který se představil jako Bobby, a tvrdil, že potřebuje pomoc. Že se jeho sestra dostala do průšvihů. Křivě ji obvinili z pěti vražd. V novinách se pro ni vžilo jméno Sara z Texasu. Ve skutečnosti se jmenovala Tellová.

Bobby mě požádal, abych jeho sestru hájil. A taky abych našel jejího zmizelého syna Mia. Sařin první advokát to podělal a Bobby doufal, že já bych to mohl napravit. Mělo to ale jeden háček. Sara už byla mrtvá. Spáchala sebevraždu, když jí povolili vycházku z vazby. Den před zahájením soudního líčení. Všichni právníci se shodovali, že kdyby se nezabila, odsoudili by ji. Za všech pět vražd. Policie měla dostatek důkazů. A taky se Sara ke všemu přiznala.

Přesto jsem tu práci vzal. Teda jenom částečně. Slíbil jsem, že se pokusím očistit Sařino jméno. Mio, její zmizelý syn, mi byl ukradený. Ztratil se ze školky to odpoledne, kdy jeho máma utekla. Policie měla za to, že ho Sara před tím, než spáchala sebevraždu, taky zabila. A já neměl důvod o tom pochybovat.

Brzo jsem ovšem zjistil, že v policejním vyšetřování jsou určité trhliny. Vypadalo to, že vyšetřovatelé ten případ dost odflákli. Narazil jsem na několik stop, kterým policie nevěnovala dostatečnou pozornost. Sara pracovala jako au-pair v Texasu, kde taky údajně spáchala první dvě vraždy. Jenže její nejlepší kamarádka Jenny, taky au-pair, o tom pochybovala. Tvrdila, že je to blbost. Jenny za mnou přijela až z Ameriky, aby mi oznámila, že Saře může na dobu první vraždy poskytnout alibi.

A pak se to všechno semlelo hrozně rychle. Jenny někdo zavraždil. Bobbyho taky. Jenže se ukázalo, že zavražděný Bobby nebyl tentýž člověk, který přišel za mnou do kanceláře. Policie tvrdila, že má svědka, který viděl, jak Jenny někdo přejel stejným autem, jaké mám já. Porschem. To svědectví a fakt, že jsem oba zavražděné osobně znal, stačilo, aby mě policie začala podezřívat. Vyšetřování vedl můj známý Didrik Stihl. Chlap, kterého jsem dřív měl rád a který mi v leccem pomohl (a taky vedl vyšetřování Sařina případu), se najednou změnil v člověka, od něhož jsem se chtěl držet radši co nejdál.

S Lucy jsme odjeli do Texasu. Říkal jsem si, že pokud se mi podaří prokázat, že Sara aspoň jednu z těch pěti vražd nespáchala, povede se mi ji zprostit obvinění i z těch ostatních. A zároveň jsem si myslel, že se tím vyřeší taky moje problémy. Zbavím se podezření z vraždy Jenny a Bobbyho a můj život se zase vrátí do normálu. Kupředu mě poháněla hlavně láska k Belle. To je moje

čtyřletá neteř, kterou mám v péči od jejích deseti měsíců, kdy se oba její rodiče zabili při letecké katastrofě. Dělán všechno pro to, abych byl dobrý táta, a miluju ji nade všechno. Což se mimochodem taky ukázalo jako moje slabé místo.

V Texasu jsme se toho dozvěděli víc, než jsme si vůbec dokázali představit. Ukázalo se, že Sara opravdu spáchala první vraždu, ze které byla obviněná. I když to bylo v sebeobraně. Taky jsme zjistili, že pracovala jako prostitutka pro jednu mafiánskou organizaci, která se zabývala prodejem drog a bílého masa a jejíž boss si říkal Lucifer.

Sara měla s Luciferem zvláštní vztah. Byla jeho tajná milenka. Když zjistila, že s ním čeká dítě, utekla zpátky do Švédska. Jenže tak snadno jí to neprošlo. Lucifer měl dobré kontakty a zdroje informací. Brzo se dozvěděl, kde Sara je i proč utekla.

Jel za ní do Stockholmu a přemlouval ji, ať se s ním vrátí. Sara odmítla. Nato jí Lucifer oznámil, že za každé její odmítnutí zabije za trest jednoho člověka a narafičí to vždycky tak, aby důkazy svědčily proti ní. Nejspíš si myslel, že ji to zlomí. To se ovšem přepočítal. Sara třikrát odmítla a Lucifer spáchal ve Stockholmu tři vraždy. Takže co nevidět měla Sara na krku celkem pět vražd. Dvě spáchané v Texasu a tři ve Stockholmu. Zatkla ji policie a jejího syna umístila sociálka do pěstounské péče.

Den před zahájením soudního líčení utekla Sara při vycházce svým strážcům. Snad se chtěla i se synem ukrýt do bezpečí. Ale těžko říct, jak to vlastně bylo. Mio každopádně taky zmizel. Nebyl ve školce ani u pěstounů. Sara ze zoufalství skočila z mostu a její syn se nikdy nenašel.

A nezmizel jenom on. Někdo unesl taky Bellu. Když jsme jeli do Texasu, nechal jsem ji ve Švédsku. U jejích

prarodičů z otcovy strany na ostrově poblíž Stockholmu. Myslel jsem si, že tam bude v maximálním bezpečí. Hlavně proto, že jsem požádal Borise, aby na ni nenápadně dohlídnul. Boris je můj bývalý klient a mafíán. Bylo to ale k ničemu. Bellu stejně někdo unesl. A za dva dny mi ji vrátil. Lucifer nechce vraždit děti. Chtěl mě jenom zastavit. Zavolal mi někdo, kdo se nepředstavil, a oznámil mi, že Bellu unesl a že ji klidně může kdykoli unést znovu. A taky to udělá, pokud mu nepomůžu najít Luciferova ztraceného syna Mia. Když udělám, co chce, nechá Bellu na pokoji.

\* \* \*

Tak takhle se věci mají. Vyhrožují mi únosem dcery. Jestli je neposlechnu, mohl bych o ni navždycky přijít. Musím udělat všechno pro to, abych Mia našel. A navíc musím zjistit, kdo se mi snaží hodit na krk dvě vraždy. Lucifer totiž tvrdí, že se smrtí Bobbyho a Jenny nemá nic společného.

Hrozně by mě zajímalo, co je ten Lucifer vlastně zač. Přeju si, aby zlo konečně dostalo tvář a tohle šílenství jednou provždy skončilo. Některé indicie nasvědčují tomu, že Lucifer je šerif Esteban Stiller, se kterým jsem se setkal v Houstonu. Ale víc se v tom šťourat neodvážuju. Abych neohrozil Bellin život.

Bella je to nejcennější, co mám. Teď už to vím. To kvůli ní se snažím dodržovat pravidla a nepožadovat příliš informací. Jenže nenasytnost mám v krvi. S tím nic nenadělám. Je to jako chůze po laně. Člověk se musí dívat dopředu. Ne dolů.

Jinak spadne.



# ČÁST I.

„Když se ztratil Mio.“



**PŘEPIS ROZHOVORU S MARTINEM BENNEREM (MB)**

AUTOR: KAREN VIKINGOVÁ (KV), NEZÁVISLÁ NOVINÁŘKA,  
STOCKHOLM

KV: Jak se vám líbilo *Lotosové blues*?

MB: Moc. Tak se do toho pustíme. Já budu vyprávět, vy zapisovat. Stejně jako jsme to dělali s Fredrikem.

KV: Čím začnete? Tím, co se stalo těsně po Bellině návratu?

MB: Jo. Ty první dny se dají shrnout několika málo slovy. Ze všeho nejdřív jsme jeli do nemocnice, abych se ujistil, že je Bella v pořádku. Potom jsme zůstali několik dní doma. Chodil jsem ven jenom na schůzky s Fredrikem a na policejní výsledky. Pak jsem se pustil do práce.

KV: A co přesně jste se snažil zjistit?

MB: Co se stalo se Sařiným synem Miem, jak jsem slíbil Luciferovi. Taky kdo a proč se mi snaží hodit na krk dvojnásobnou vraždu. Lucifer totiž tvrdil, že s tím nemá nic společného.

KV: Neměl jste sebemenší důvod ho podezřívát ze lži?

MB: K tomu se dostaneme. Ale nejdřív si musíme něco vyjasnit.

KV: Co?

MB: Čtení *Lotosového blues* bolí. Moc dobře si pamatuju, jaké to bylo na začátku. Lucy v kanceláři experimentovala s opalovacími krémy a já si tajně

randil. Jenže po naší cestě do Texasu bezstarostné časy skončily. Tak se na to připravte. Příběh, který vám teď povím, je mnohem tíživější. Temnější. Už v něm nejde o lotosové blues. Teď vám chci vyprávět o Miovi.

KV: Dobře. Zeptám se vás takhle: Kdybyste měl ten příběh sepsat sám, jak by zněla první věta?

(Odmlka)

MB: Takhle: Ve snu mě vždycky pohřbívali zaživa.

# 1

## Neděle

Ve snu mě vždycky pohřbívali zaživa. Pokaždé to probíhalo stejně. Nejdřív jsem nechápal, co se chystá. Cizí lidi mi mlčky svírali ruce a vedli mě vpřed. Ani pomalu, ani rychle. Byla noc. Teplý a těžký vzduch. Kolem nás jakási opuštěná průmyslová zóna. K černému nebi se jako železné stíny tyčily obrysy obřích strojů. Chtěl jsem se zeptat, kde to jsme a kam jdeme, ale roubík mě donutil mlčet. Zarýval se mi do úst, řezal mě do koutků. Hrubá látka mi odírala jazyk. Nohy jsem měl svázané, mohl jsem dělat jen krátké kroky. Tudíž jsem musel kráčet mnohem rychleji než moji dozorci. Měl jsem hrozný strach.

Kolikrát člověk v dospělosti pocítí strach? Můžeme se bojím se máločeho. Víme, že většina věcí se nějak vyřeší, že nás nemusí znepokojovat maličkosti. Je to dar, že dokážeme vyrůst z neustálých dětských strachů a obav, vytvořit si od nich odstup. Nevýhodou ovšem je, že si o to bolestněji uvědomujeme, čeho je skutečně potřeba se bát.

Ztráty našich bližních.

Ztráty vlastního zdraví nebo života.

A ve vzácných případech bolesti či úzkosti.

Jak mě vláčeli tou opuštěnou průmyslovou zónou, bylo mi jasné, že mě čeká smrt. To je na nočních můrách

zajímavé. Dost často víme, jak skončí, jelikož podvědomě tušíme, proč se nám zdají. Víme, z jakých konkrétních událostí a zážitků náš strach vyvěrá. Paměť má nad našimi myšlenkami téměř neomezenou moc.

Ten hrozný sen mě začal pronásledovat těsně po tom, co mi po mém příletu z Texasu únosce vrátil Bellu. Ve spánku jsem se snažil vzpírat a zároveň se probudit. Ani jedno se mi však nepodařilo. Sen pokračoval, nemohl jsem ho nijak ovlivnit. Mlčenliví muži v černém postupovali vpřed stejně neúprosně jako příliv. Hryzal jsem roubík, snažil jsem se vydat nějaký zvuk. Marně. Nikdo mi nechtěl říct, kam jdeme. Ani co jsem provedl.

Nakonec jsem to přece jenom pochopil. Došlo mi, kde to jsme a co je to kolem nás za stroje. Na tom místě už jsem v minulosti byl. A rozhodně jsem neměl v úmyslu se tam vracet. Začal jsem neslyšně řvát a vzpouzet se. Muži mě však táhli dál. Visel jsem jim na rukou, nohy jsem vlácel po zemi. Brzo jsem si prodřel džíny a nohy se mi začaly rozdírat do krve.

Neustále jsem se pokoušel křičet. I když už jsme stáli před vykopanou jámou. Chtěl jsem prosit o odpuštění, hájit se, že to byla nešťastná náhoda. Nepodařilo se mi ale vydat jediný srozumitelný zvuk. Tehdy se dostavil pláč. Chroptivý, horký, bolestný. Třásl jsem se po celém těle a žadonil o milost. Nikdo mě neposlouchal. Shodili mě popředu do jámy. Byla hluboká, aspoň dva metry. Dopadl jsem tvrdě na břicho a cítil, jak něco prasklo. Žebro? Nebo dvě? Levou plíci jsem měl jako v ohni. Pokusil jsem se otočit na bok.

To už vytáhli lopaty a začali na mě házet hlínu a písek. Mlčky a systematicky mě pohřbívali zaživa. Nic je nezastavilo. Ani když jsem si klekl, ani když se mi podařilo vstát. Ruce jsem měl svázané za zády, bylo mi jasné, že se z jámy nevyhrabu. Stál jsem v jámě a neslyšně křičel, strach mi přitom vyřadil z provozu poslední zbytky

rozumu. Čelil jsem smrti vestoje. Když mi hlína sahala po bradu, začaly se mi dělat před očima mžítiky. Vzbudil jsem se, až když jsem měl zasypanou celou hlavu.

„Co se ti to zdá, Martine?“

Lucy si mě u snídaně zkoumavě prohlížela. Několik nocí po sobě byla svědkem mého neklidného spaní. Když jsem neodpovídal, pokračovala:

„Vypadá to, jako by se ti pořád vracel stejný sen. Je to tak?“

„Nevím. Nepamatuju se. Ale po tom všem, co jsme v poslední době zažili, snad není divu, že mám noční můry, ne?“

V poslední době. Byla to lež, což ovšem Lucy nemohla tušit. Moje noční můry měly původ hluboko v minulosti. O tom jsem ale mlčel. Lokl jsem si horké kávy a spálil si jazyk.

„Do prdele,“ zaklel jsem.

Lucy mě dál pozorovala.

„Strašně sebou házíš,“ poznamenala tiše. „A taky křičíš.“

Odložil jsem hrnek.

„Fakt? A co křičím?“ zeptal jsem se, aby to nebylo divné.

„*Vím, kde je.* Pořád dokola křičíš *Vím, kde je.* Ale to ty přece nevíš, nebo snad jo?“

Čas se na okamžik zastavil.

„Martine, ty víš, kde Mio je?“

Vzpamatoval jsem se a zavrtěl hlavou.

„Jasně že ne.“

Zbytek snídaně proběhl mlčky. Napadlo mě, že tajemství jsou stejná jako jakékoli jiné svinstvo. Ať je člověk pohřbí sebehluběji, dřív nebo později vždycky vyplavou na povrch. Obzvlášť pokud se člověk dobrovolně vrátí na místo činu.

Jenom já jsem věděl, o čem to ze spaní křičím. Nebo spíš o kom.

*Vím, kde je.*

Opravdu jsem to věděl. Jenže člověk, o kterém jsem mluvil, neměl s Miem nic společného.

Nebo snad jo?



## 2

Živí a mrtví. Proč mezi nimi musí existovat tak ostrá hranice? Tak bolestná a děsivá? Když mě přemohly ty hrůzostrašné sny, byl jsem se silami v koncích. Na tom možná po podezření z dvojnásobné vraždy, po šílené bleskové cestě do Texasu a únosu a navrácení dcery nebylo nic divného. Neměl jsem tušení, jak moc rychle bych měl Mia najít. A vlastně mi to bylo jedno. Aspoň na začátku. Podle bible trvalo stvoření světa šest dní. Sedmý den Bůh odpočíval. My jsme to s Lucy udělali naopak. Šest dní jsme odpočívali. Teprve pak jsme se pustili do práce. V neděli.

„Čím začneš?“ zajímala se Lucy.

Dobrá otázka.

„Musím zjistit, jak Mio vypadá. A podívat se na místo, odkud se ztratil. Do té školky.“

Neměl jsem o Miově vzhledu nejmenší ponětí. Je na svůj věk malý nebo velký? Tlustý nebo hubený? Má dlouhé nebo krátké vlasy? Zlobil jsem se na sebe. Proč mi až po takové době došlo, že je divné, že jsem nikde neviděl jeho fotku? Nebyla v policejní dokumentaci ani v novinách. Dřív jsem měl s policií dobré vztahy a býval bych se mohl klidně zeptat, kam se všechny Miovy fotky poděly (pokud kdy nějaké existovaly). Teď už ale o dobrých vztazích nemohla být řeč. A navíc jsem nechtěl vzbudit podezření.

Přemítal jsem, kdo jiný by mohl mít chlapcovu fotku. Jeho babička Jeanette? Nebo teta Marion? Oběma jsem zavolaal a nechal jim vzkaz v hlasové schránce. Ani jedna se mi neozvala zpátky.

Čas ubíhal a já měl na práci i jiné důležité věci. Třeba návštěvu místa, kde byl Mio viděn naposledy.

Auto s vrčením naskočilo. Můj miláček Porsche 911. Vonělo kůží, jako by bylo nové. Jinak ale moc nově nevypadalo. Hezká auta a malé děti – to nejde dohromady. Bella se sice snaží, ale stejně se na interiéru dost podepsala. To by mi nicméně tolik nevadilo. Spíš mi vadilo, co všechno se s autem stalo. Po návratu z Texasu jsem poprosil Borise (svého starého známého mafiána), aby jeho chlápci auto prohledali. A hádal jsem správně. V autě bylo sledovací zařízení, které tam nastrčila policie. Aby policajtům trochu zkomplikovali život, připevnili Borisovi chlápci ten vysílač na podvozek auta zásilkové služby. To policii nejspíš pěkně zamotalo hlavu.

Teď bylo odpoledne. Zajel jsem pro Bellu ke svojí mámě Marianne, která ji od rána hlídala, a vyrazili jsme na jižní předměstí. Když Bella zjistila, že jedeme na výlet, zaradovala se. Oči jí hořely nadšením. Až mi nahnalo strach, jak krátkou mají děti paměť. Jak se může takhle radovat? Vždyť jí teprve před týdnem uhořeli babička s dědečkem a ji unesli. Neměla by být spíš smutná nebo se bát? Únos ji očividně nijak zvlášť nepoznamenal. Byla pryč ani ne osmačtyřicet hodin a většinu času nejspíš prospala. Nadopovali ji nějakými uklidňujícími léky, takže si skoro nic nepamatovala. Na babičku s dědečkem si ale vzpomínala a občas se na ně vyptávala. Nechápal jsem, že se jí po nich nestýská.

Bella to ale evidentně viděla jinak. Pochopitelně jsem jí vysvětlil, že babička s dědečkem jsou mrtví a že už se nikdy nevrátí. Jenže Belle jsou teprve čtyři. Slova jako

*nikdy* nechápe. Nedochází jí, že některé věci jsou trvalé a neměnné.

„Umřeli,“ vysvětloval jsem jí. „Stejně jako tvoje maminka s tatínkem.“

Bella přikývla. Rozumně a bez sentimentu. Ví, že se její rodiče zabili při leteckém neštěstí, když byla ještě miminko. Taký ví, že nejsem její pravý táta, jen strejda. To ale ještě neznamená, že chápe všechno. Netuší, že kdyby ségra se švagrem žili, mohla mít úplně jiný život. Život zahrnující dva milující rodiče, grilování na zahradě, letní období trávená v pronajaté chatě na Ölandu, zimní dovolené na horách a víkendy s filmy z videopůjčovny. Prostě život obyčejné rodiny, která by měla obyčejné starosti a která by se stýkala s jinými rodinami. Taký by jí rodiče jistě pořídili aspoň jednoho sourozence.

Zaparkoval jsem pár bloků od místa, kam jsem měl namířeno.

„Vystupujeme,“ oznámil jsem Belle a pomohl jí z auta.

Cestou po chodníku jsem ji držel za ruku. Poprvé v životě jsem si uvědomil, jak moc je podobná svojí mámě.

„Kam jdeme?“ vyzvídala.

„Podívat se na jednu školku.“

Na školku, do které chodil Mio. Jmenuje se Trollí zahrada. To jsem ale nahlas neřekl.

Mohl jsem tam sice zajet sám, ještě než jsem Bellu vyzvednul, ale chtěl jsem, aby šla se mnou. Bude to líp působit. Chlap potloukající se v neděli odpoledne kolem školky by mohl vzbudit podezření. Obzvláště když má tmavou plet a měří skoro dva metry. Barva kůže prostě dělá svoje. Co na tom, že mám šíleně drahou značkovou košili a ručně šité boty z Milána. První, co většinu Švédů při pohledu na mě napadne, není úspěch, ale možné potíže.

Na hřišti u školky si hrálo pár dětí. Nejspíš v okolí moc jiných hřišť není, když chodí i v neděli sem. Slunce

stálo ještě vysoko na obloze. Léto bylo v plném proudu. Aspoň pro ty, kteří měli čas si ho užívat. Což rozhodně nebyl můj případ.

Bella si se zájmem prohlížela hrající si děti.

„Půjdem tam?“ zeptala se a vykročila k plotu. Pevně jsem jí stisknul ruku.

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Jenom projdeme kolem.“

Jestli Bella nechápe, co to znamená mít mrtvé rodiče, už vůbec nechápe, jaký má smysl procházet se venku kolem hřiště.

„Proč?“ zakňourala zklamaně a našťavaně. Radostná nálada byla rázem ta tam. Jako slunce v dubnu, které najednou vystřídá vánice.

„Protože ty děti neznáme.“

Byl jsem s tou odpovědí spokojený. Bella možná taky, protože zmlkla. Když jsme došli k brance, trochu jsem ubral na tempu. Ale nezastavil jsem se, abych nevzbudil pozornost. Rychle jsem hřiště přejel pohledem. Vyfotit si ho bylo vyloučené. Pokud bych potřeboval fotky, musel bych se sem vrátit později, až tu nikdo nebude.

Tak odsud Mio zmizel, pomyslel jsem si.

*Ale jak, sakra?*

Děti se neztrácejí samy od sebe. Ztrácejí je dospělí, kteří na ně nedávají dostatečný pozor. Z policejního spisu jsem si pamatoval výpovědi učitelek. Všechny se shodovaly na tom, že to byl úplně obyčejný den.

Mia ráno do školky dovedli pěstouni. Měl rýmu a byl unavený, ale po obědě trochu ožil. Ve dvě hodiny se děti oblékly a šly si hrát ven. O hodinu později dostaly venku svačinu. Byl sice podzim a chladno, ale svítilo sluníčko a dětem se venku líbilo. Jedna z učitelek uvedla, že bylo klidné, téměř ospalé odpoledne.

A v tom byl asi zakopaný pes. Učitelky se tím klidem nechaly ukonejšit a nedávaly pozor. Nevšimly si, že se jim jedno dítě ztratilo. Dokud si pro něj nepřišla

jeho pěstounka. To už byla tma a nikdo netušil, co se stalo.

Přelítnul jsem hřiště pohledem. Bylo ohraničené asi sedmdesát centimetrů vysokým pletivem. Po jeho vnitřní straně byly vysázené keříky. Dospělý člověk by plot bez problémů překročil, ale čtyřleté dítě sotva.

Očima jsem hledal chybějící část oplocení nebo díru. Nic takového jsem ovšem neobjevil.

Mio musel vyjít brankou. Anebo ho někdo dospělý přes plot zvednul.

Bella otráveně šourala nohama v sandálkách. Ještě pár minut a bude vzteky bez sebe. Tu vlastnost rozhodně nepodědila po svojí mámě. Ségra nikdy nedokázala nikomu vynadat, prosadit si svou. Štvalo mě, jak se vždycky podržovala ostatním. Šéfovi, manželovi, kolegům. I mně.

„Chci domů,“ prohlásila Bella.

„Už půjdeme,“ slíbil jsem jí.

Jedno z dětí na hřišti si nás všimlo. Ostražitě a zamračeně si nás prohlíželo.

Nemám rád, když mě někdo pozoruje. Dokonce ani malé dítě. Stisknul jsem Belle ruku.

„Tak pojd,“ pobídnul jsem ji. „Doma si uděláme boložské špagety.“

Otočili jsme se a vykročili zpátky k autu.

Pomohl jsem Belle se připoutat a posadil se za volant. Otočil jsem auto do protisměru a ještě jednou jsem projel kolem školky. Bella se dívala na děti na houpačkách, ale nic neřekla. Nikdy neškemrá jako ostatní děti. Ví, že to na mě neplatí.

Projel jsem čtvrtí Flemingsberg a najel na hlavní silnici směrem do centra.

„Mám hlad,“ ohlásila Bella v tunelu.

Mrknul jsem na hodinky. Hlad mít ještě nemůže. Jenom se nudí.

„Za chvílku budeme doma,“ chlácholil jsem ji.

Bylo léto a k tomu neděle. Skoro žádný provoz. Tep královského hlavního města se zpomalil.

Ale to ještě neznamenal klid. Stalo se to v ulici Hamngatan, u přechodu před nákupní pasáží. V opačném směru přijíždělo nákladní auto a na přechod se chystala vkročit starší paní. Šlápnul jsem na brzdu.

Bez efektu.

Zkusil jsem to znova, spíš nechápavě než vyděšeně. Brzdový pedál nereagoval. Paní už byla na přechodu.

„Do prdele!“

Zatroubil jsem. Dupal jsem na tu zatracenou brzdu a hlavou mi blesklo:

Bude tohle druhý člověk, kterého zabiju?

### 3

Nebyl. Stará paní v úděsu uskočila a nevěřicně zírala, jak jsem se kolem ní prohnal. Ta strašlivě nepříjemná myšlenka, kterou před chvílí zformuloval můj zoufalý mozek, zmizela. Jako by jí došlo, že není vítaná.

Instinktivně jsem dál co největší silou dupal na brzdu. Skoro jsem za volantem stál. Vtom jako by pod pedálem něco prasklo a auto zastavilo tak prudce, až se nafoukl airbag.

Bella ječela jako pominutá. Za sebou jsem slyšel kvílení pneumatik. Zadržel jsem dech (což je asi normální, když člověka drtí airbag) a čekal jsem náraz zezadu. Žádný se ovšem nekonal.

Celý dezorientovaný jsem otevřel dveře a prosmykl se jimi ven. Oběhnul jsem auto a vytáhnul Bellu.

„Neboj se,“ uklidňoval jsem ji a otíral jí slzy. „Už je to v pořádku.“

Na ulici postával hlouček lidí. Všichni civěli na ten výjev. Stará paní, kterou jsem málem přejel, seděla na chodníku. Byla očividně v šoku, ale vyvázla bez zranění.

„Pojď,“ pobídnul jsem Bellu a vzal ji za ruku.

Vrátil jsem se k sedadlu řidiče. Přidřepnul jsem si a zkoumal podlážku auta. Co to je sakra za vůni? Naklonil jsem se blíž. Nejdřív jsem vůbec nic nechápal. Ta vůně mi ale byla povědomá. Bella se ke mně pevně

tiskla. Teprve když jsem strčil hlavu až k pedálům, došlo mi, co se stalo.

Pomeranč. Bella si ho ráno chtěla vzít s sebou k babičce, ale spadnul jí v autě na zem. V životě by mě nenapadlo, že by se mohl zakutálet pod brzdový pedál. Nic horšího za tím nebylo. Aspoň protentokrát.

Když jsme ten zážitek líčili doma Lucy, brečela smíchy. Pohled na její rozesmátý obličej byl sice příjemný, ale mně do smíchu moc nebylo.

„Mám takový dojem, že to auto začnu nenávidět,“ prohodil jsem.

„Proč?“

„Myslel jsem si, že mi někdo rozšteloval brzdy. Byl jsem si tím úplně jistý.“

Lucy mě pohládila po tváři.

„Vaším večeri,“ oznámila.

„Krásně to voní,“ pochválil jsem ji a v duchu dodal: Na co si to sakra hrajeme? Na spokojenou rodinku?

Od té doby, co se vrátila Bella, u nás Lucy spala každou noc. A já neměl důvod protestovat. Oba jsme ji potřebovali. Jenže teď už to trvalo nějak dlouho a já jsem z toho začínal být nervózní. Jediný člověk, se kterým jsem kdy bydlel, když nepočítám mámu a ségru, byla Bella. A neměl jsem důvod to měnit. Prostě potřebuju prostor. S Lucy jsme spolu nebydleli, ani když jsme spolu ještě oficiálně chodili. A byla to hlavně moje vina. Nebo zásluha? Někteří lidi mají panickou hrůzu z války nebo z ekologické katastrofy. Já zase z každodenní rutiny. Musím mít možnost se stáhnout, dobít si baterky. Ať už sám, nebo ve společnosti jiné ženské.

Dost lidí mi vyčetlo, že jsem s Lucy odmítnul bydlet. Podle nich to ode mě bylo nedospělé. Tvrdili, že žádná vášně netrvá věčně. Zamilovanost prý dřív nebo později vystřídá láska. Rutina je nevyhnutelná. Nezbyvá než se s tím smířit. Člověk si ji prý nakonec ještě zamiluje.



Nepřítomně jsem míchal Lucyinu boloňskou omáčkou. Jenomže já jsem prostě z jiného těsta. Rutinu si nezamiluju nikdy. To je vyloučené.

„A co jste vlastně zjistili?“ vytrhla mě z myšlenek Lucy.

Vybavily se mi děti, hřiště, budova školky, chlapec, který ode mě nemohl odtrhnout oči.

Všechno jsem to Lucy vylíčil.

„Mio se ztratil, když si děti hrály venku,“ dodal jsem. „Otázka je, jak se to mohlo stát. Byl malý, určitě nemohl přelézt tak vysoký plot. Ani si sám otevřít branku.“

„To už přece víme, ne?“ namítla Lucy. „Že určitě nezmišel sám. Jenom nevíme, kdo ho unesl.“

„To je fakt,“ uznal jsem. „Ale to hřiště je celkem malé a přehledné. Žádná obří zarostlá zahrada se spoustou zákoutí a možných skrýší. Dotyčný musel Mia unést učitelkám přímo před nosem. Anebo z druhé strany zahrady za školkou, ale tam už není hřiště, takže by si snad někdo všimnul, kdyby se tam Mio vydal.“

Začal jsem prostírat stůl. Lucy zatím dala vařit čerstvé těstoviny. Nejenže s ní bydlím, navíc se ze mě stal soukromý detektiv, který se v létě plíží kolem prázdných školek a odhaduje délku plotu.

„Mio zmišel za tmy,“ pokračoval jsem. „Bylo to v listopadu, skoro ve čtyři hodiny odpoledne.“

„To hřiště snad musí být osvětlené, ne?“ poznamenala Lucy. „A na ulici už taky musely svítit lampy.“

„To jo,“ přikývnul jsem. „Ale to ještě neznamená, že tam nejsou stíny nebo tmavá místa.“

Lucy kápala do hrnce trochu oleje.

„Žádná z učitelek si nepamatuje, že by ho viděla odcházet,“ pokračoval jsem. „Nebo že by si pro něj přišli pěstouni. Rodiče si přece děti nevyzvedávají, aniž by se nejdřív pozdravili s učitelkami a zeptali se, jak to dneska šlo.“

Nevěřil jsem vlastním uším. Já, který jsem nikdy nechtěl mít děti, poučuju Lucy o tom, jak to chodí ve školce. Jako by to sama nevěděla.

Lucy zavolala Bellu ke stolu. Ta přiběhla, v náruči dvě panenky.

„U stolu smí sedět jenom jedna panenka,“ připomněl jsem jí naše pravidlo.

Bez odmlouvání pustila tu s kratšími vlasy na zem a dlouhovlasou usadila na dětskou stoličku vedle její židle.

„Co uděláš s tím autem?“ zajímala se Lucy.

Zamračeně jsem mrknul na hodinky.

„Hned po večeri ho zavezu do servisu. Zaschlá pomerančová šťáva by hrozně smrděla.“

To byla taky poslední věc, kterou jsem ten první pracovní den udělal. Zavezl jsem porsche do servisu, kde měli otevřeno i v neděli. Domů jsem dojel náhradním autem, které mi půjčili. Přitom mě ani nenapadlo, jak skvělý to je tah.

## 4

### Pondělí

Těsně po půlnoci mi zazvonil telefon.

Jen co jsem otevřel oči, ze všeho nejdřív jsem si uvědomil, že se mi ještě nestačilo nic zdát. Lucy se probudila jenom vteřinu po mně. Jelikož jsem byl čistě formálně stále podezřelý z dvojnásobné vraždy, předpokládal jsem, že mi policie odposlouchává telefon. Proto jsem měl mobilů několik. Zvonil můj původní – jediný, který jsem měl, když to všechno začalo. Ten, o kterém jsem si myslel, že je napíchnutý.

„Tak už to zvedni,“ pobídla mě Lucy.

Poslední dobou byla nějak netrpělivá. Stejně jako já.

Hovor se mi podařilo přijmout až na několikáté přejetí prstem po displeji.

„Martin,“ představil jsem se.

Hlas jsem měl hrubý a rozespálý.

„Vím, co hledáte,“ ozval se ženský hlas, který jsem nepoznával.

„Prosím?“

„Musím... potřebuju se s vámi sejít. Chci vám něco říct. Týká se to Mia.“

Zrychlil se mi tep. Až jsem ho slyšel v uších.

„Kdo jste?“ zeptal jsem se.

Chtěl jsem hovor pokud možno zkrátit. Slíbil jsem Luciferovi, že si policii budu držet co nejdál od těla.

„To vám teď neřeknu. Můžeme se sejít?“

„Kdy? Teď hned?“

„Tak můžeme?“

V unavené hlavě se mi rozblikalo nejmíň tucet výstražných světýlek.

Jak ví, kdo jsem? V novinách se o mně přece nepsal. Aspoň prozatím. Až mě to zaráželo. Zahlídnul jsem jenom pár krátkých článků o dvou smrtelných nehodách na přechodech pro chodce v centru Stockholmu, od nichž řidič ujel. Ale zdálo se, že si je nikdo nespojil dohromady. A už vůbec tam nestálo nic o tom, že policie někoho podezřívá a mezitím ho vyslechla. *Proč ne?* Odkdy od policie k novinářům neprosakují informace? Jak to, že se dvěma vraždám souvisejícím s profláknutým případem Sary z Texasu nedostalo v tisku větší pozornosti?

„Tak můžeme?“ zopakovala volající. „Můžeme se sejít hned?“

Její naléhání mě namíchlo.

„Ne, pokud mi neřeknete, kdo jste a proč si myslíte, že se s vámi chci scházet uprostřed noci,“ odseknul jsem.

Lucy na mě vykulila oči. Přejel jsem jí prstem po nahém rameni. Pokud mě teď bude chtít někdo dostat z postele, bude potřebovat pádný důvod.

„Řekl mi o vás Bobby,“ ozvalo se ve sluchátku.

Ztuhl jsem.

„To vám nevěřím,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Sešli jsme se, než umřel. Říkal, že se mnou a s ostatními učitelkami ze školky budete chtít mluvit. Že vás bude zajímat, co se stalo s Miem. To on mi dal vaše telefonní číslo.“

Úplně mi vyschlo v puse. Pokud tohle slyší policie, nevdá to.

„Vy pracujete ve školce, do které chodil Mio?“

„Jo.“

„A proč se se mnou chcete sejít?“

„Protože něco vím. Ale nechci o tom mluvit po telefonu. To odpoledne jsem něco viděla. Ten den, kdy se Mio ztratil.“

Poslední větu vyslovila šeptem.

„Vy jste něco viděla?“ zopakoval jsem pomalu.

„Jo. Tak přijďte?“

Každíčká rozumná buňka v mém mozku protestovala. Nemůžu se přece uprostřed noci někam sám vypravit. Nemůžu věřit ženské, která se ani nepředstavila. Jenže nakonec zvítězila zvědavost. V tomhle ohledu jsem se nezměnil. Touhu po dobrodružství mám prostě v krvi.

„Musíte mi aspoň říct, jak se jmenujete,“ naléhal jsem.

Volající chvíli váhala.

„Susanne,“ řekla nakonec. „Jmenuju se Susanne. Tak přijďte?“

Polknul jsem a vyhnul se Lucyinu pohledu.

„Jo. Ale dejte mi svoje telefonní číslo, abych vám mohl zavolat z jiného telefonu.“

Susanne měla možná taky svoje důvody, proč by se měla bát policie, protože mi telefonní číslo dát odmítla. Nakonec jsem jí nadiktoval svoje druhé číslo, aby mi na něj mohla případně zavolat. To, o kterém jsem si až do té chvíle myslel, že je bezpečné – i když pokud mě opravdu odposlouchává policie, bude během pár dní nepoužitelné.

Jakmile se totiž policie rozhodne někoho odposlouchávat, omezuje se samotný odposlech jen na konkrétní telefonní číslo, případně čísla. Pokud se ukáže, že odposlouchávaný používá ještě další telefon, musí policie požádat státního zástupce o nové povolení. Což může trvat několik hodin až několik dní.

Nedalo se říct, že by Lucy můj noční výlet schvalovala. Naopak.

„Ty ses snad úplně pomátnul,“ křičela skoro, zatímco jsem se oblékal.

„Pst,“ napomenul jsem ji. „Ať nevzbudíš Bellu.“

„To nemyslíš vážně,“ nedala se. „Nemůžeš tam přece jet sám. To snad chápeš, ne?“

Jejím obavám jsem rozuměl. Jenomže jediný člověk, v jehož doprovodu bych se cítil bezpečně, byl mafián Boris. A toho jsem nechtěl zbytečně otravovat. Po tom všem, co se stalo. Čím méně budeme v kontaktu, tím menší je pravděpodobnost, že policajtům dojde, že se známe.

Ten můj strach z policie byl ostatně taky trochu k smíchu. Najednou jsem policajty považoval za iracionální soupeře schopné zničit mi život.

„Tady je adresa,“ podal jsem Lucy papírek s pár namáranými slovy. „Jestli se do hodiny neozvu, zavolej na policii. Doufejme, že se zmůžou na něco rozumného.“

Lucy nevěřícně kroutila hlavou. Seděla na posteli s nohama přitaženýma k tělu, kolena pod bradou. Zrzavé kadeře jí splývaly na ramena. Na sobě měla jenom kalhotky a tenkou noční košilku. Erotičtěji založená část mého mozku – přiznávám, že dříve většinová – se probudila k životu. Co bych za to dal, kdybych mohl zůstat a rozdat si to s ní.

„Brzo se vrátím,“ slíbil jsem jí a vyšel z ložnice.

Klíčky od auta jsem si zastrčil do kapsy. S ženou říkající si Susanne jsme se domluvili, že se sejdeme před barem *Modrý voják* na náměstí Gullmarsplan. Což byl obskurní podnik s pochybnou otvírací dobou. Otočil jsem klíčkem v zapalování a půjčené auto se zavrčením nastartovalo. V tu chvíli mi začal do žil proudit adrenalin. Bobby postupoval pečlivě, to se mu muselo nechat. Měl rozehraných víc karet, než jsem předpokládal. Jen

škoda, že nemůže sám sklízet plody svojí práce. A že teď pracuju pro druhou stranu a chystám se uskutečnit nejhorší noční můru jeho sestry, totiž vrátit Mia jeho biologickému otci. Dalo se na to ovšem nahlížet i z druhé strany. Vždyť se jen snažím zachránit život svojí dceři. A sám sobě. To by snad byla dostatečná omluva. I pro Bobbyho.

Projížděl jsem Stockholmem, který sršel energií. Mám rád města, co nikdy nespí. A Stockholm takový je. Pořád se tu něco děje. Aspoň v centru. Na předměstí dobrodružství končí. Ulice jsou tu potměšilé a lidí méně.

Žádné místo, které jsem cestou minul, ale nebylo tak liduprázdné jako to, kde jsem se měl setkat s tajemnou Susanne. *Modrý voják* měl totiž zavřeno. Cedule na dveřích oznamovala, že bar před dvěma týdny zkrachoval.

Chvíli jsem čekal venku. Až na slabý hukot dálnice tu panovalo úplné ticho. O kousek dál na jih se tyčila obrovská bílá budova haly Globen. Mrknul jsem na hodinky. Dám Susanne ještě pět minut, umínil jsem si. Pak sednu do auta a vrátím se domů.

Vteřinová ručička hodinek se nemilosrdně sunula vpřed. O deset minut později jsem tam pořád ještě stál. Ale najednou jsem dostal strach. Něco mi uniklo. Něco podstatného. Naskočila mi husí kůže a váhavě jsem vykročil směrem k autu.

Vypadni odsud, sakra, našeptával mi hlas v hlavě.

A vzápětí další:

Už je stejně pozdě.

Rozběhnul jsem se. Jako bych se právě dozvěděl, že *Modrý voják* během tří vteřin vybuchne. Bleskově jsem nastartoval a dupnul na plyn. Jednou rukou jsem držel volant a druhou si zapínal bezpečnostní pás. Pak jsem zavolal Lucy.

„Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se.

„Já jo. A ty?“

Měla nervózní hlas.

„Jedu domů,“ oznámil jsem stručně a zavěsil.

Jelikož Susanne volala ze skrytého čísla, nemohl jsem ji kontaktovat. Zato ona mi mohla zavolat, že má zpoždění. A nezavolala. To mohlo znamenat jenom dvě věci:

Buď jí do toho přišlo něco tak vážného, že mi ani nemohla dát vědět. Anebo vůbec nehodlala přijít.

Ať to bylo jakkoli, měl jsem tak jako tak pocit, že jsem vlezl do pasti.



## 5

Po incidentu s pomerančem jsem tak trochu čekal, že moje noční můry naberou nový směr, ale to jsem se bohužel spletl. Znova mě pohřbívali zaživa. A zase jsem se probudil celý zpocený a zamotaný do peřiny. Vzával jsem slunce, aby už konečně vyšlo a začal nový den.

„Vždyť ty vůbec nespíš,“ povzdychla si Lucy starostlivě.

„Ale spím,“ namítnul jsem.

Mozek mi moc nesloužil a oči mě pálily. Ty noční můry byly jasné znamení. Přesně jsem věděl, z čeho pramení a proč mě začaly pronásledovat zrovna po návštěvě Texasu. A přece jsem se jich nemohl zbavit. Nejradši bych se schoulil do klubíčka a škemral, aby mě nechaly na pokoji. Jenže prosby fungují jenom na lidi. Ne na hříchy z minulosti.

Nedostatek spánku má na lidi ničující dopad. Já bývám z nevyspání hlavně přecitlivělý a pomaleji mi to myslí. Což je pro člověka v ohrožení života smrtelná kombinace. Navíc mi dělal starosti ten noční výlet. Nemohl jsem se zbavit pocitu, že jsem vlezl do pasti.

„Někdo si z tebe nejspíš vystřelil,“ poznamenala Lucy, zatímco jsme chystali snídani. Pro Bellu kaši, pro Lucy jogurt s čerstvým ovocem a pro mě kafe a chleba se šunkou. Na diety kašlu. Jenom se snažím nepřehánět to se sladkostmi a s limonádami a jíst dost vlákniny

a bílkovin. A moc se nestresovat. Život je beztak křehký dost.

„To určitě,“ ušklíbnul jsem se. „Čirou náhodou mi někdo zavolal uprostřed noci a tvrdil, že mi chce něco říct o Miově zmizení. Nevinný žertík.“

Lucy obrátila oči v sloup.

„Tak jsem to nemyslela. Chci říct, že třeba existuje logické vysvětlení, proč dotyčná nepřišla.“

„A proč nezavolala?“

Lucy pokrčila rameny.

„Dej jí trochu času. Určitě se ozve.“

Ve dveřích kuchyně se objevila Bella, ještě v pyžamu. V náručí panenku, kterou posadila na dětskou stoličku. Nový den mohl začít. S Lucy jsme od té doby, co to peklo vypuklo, dodržovali jasnou strategii. Maximálně jsme se snažili vést normální život. Hlavně kvůli Belle, ale taky kvůli tomu, aby navenek nebylo tak poznat, že jsme v koncích. Byl jsem podezřelý z vraždy. A chtěl jsem, aby policie viděla, že normálně žiju a nečekám, až mě přijdou zatknout. Jsem přece nevinný, tak se podle toho musím chovat. Chodit do práce, vyzvedávat Bellu ze školky a dál běhat ten krysí závod, kterému se říká každodenní rutina.

„Co máš dneska v plánu?“ zajímala se Lucy.

„Chci si proklepnout všechny učitelky, které byly ve školce ten den, kdy Mio zmizel.“

Lucy nasadila pochybovačný výraz.

„Všechny už přece vyslechla policie a...“

„To samozřejmě vím. Četl jsem výslechové protokoly. Nehodlám se s nimi scházet.“

Lucy povytáhla obočí.

„Ne? A co teda?“

„Zajímá mě, co dělají dneska. Jestli v té školce pořád pracují. Jestli jsou vůbec naživu. A jestli se některá z nich náhodou nejmenuje Susanne.“

Bella plácala lžící do kaše, až na stůl stříkalo mléko s marmeládou. To dělala naposledy, když jí byly dva roky.

„Přestaň,“ napomenul jsem ji ostře.

Nechala toho, ale do jídla se jí očividně nechtělo. Od únosu a požáru skoro nejedla. Proto mě její chování tak rychle vytočilo. Měl jsem strach, aby mi neumřela hladu.

Lucy mě pohladila po ruce.

„Copak je, Bello? Proč nepapáš?“ zeptala se mnohem laskavějším tónem, než jaký jsem použil já.

„Je to fuj,“ zamračila se.

Podíval jsem se do jejího talíře.

„Dal jsem ti špatnou marmeládu?“

Neodpověděla.

„A co kdyby sis sedla ke mně?“ navrhla Lucy. „Můžeš mi sedět na klíně a budeme papat spolu. Co říkáš?“

Bella sklouzla ze židle a obešla stůl. Vylezla si k Lucy do náruče a zavrtala jí obličej mezi prsa. Dělala mi starosti. Neměl jsem nejmenší tušení, co prožila během těch hodin, kdy ji měli v moci únoscí. V nemocnici neobjevili žádné známky násilí, zato jí našli v krvi zbytky prášků na spaní. Zdálo se, že si vůbec nic nepamatuje.

Policajti a doktoři odhadovali, že jí únoscí dali ve spánku něčeho čichnout a vynesli ji ven z domu, který pak zapálili. Když jsem se Belly vyptával, na co si vzpomíná, odpověděla, že jí babička před spaním četla pohádku, a když se probudila, ležela v posteli se mnou. Jenže to už nebyla na chatě u babičky s dědečkem, ale v mém hotelovém pokoji v Grandu. A ani jeden z nás nevěděl, jak se tam dostala.

„Do školky ne,“ zakňourala Bella.

Dětská věta bez podmětu a přísudku. Kdy takhle mluvila naposled? Intuice mi napovídala, že by se potřebovala co nejdřív vrátit do zaběhnutého režimu, jehož

součástí byla i školka. Ale co jsem měl dělat, když byla tak unavená, a navíc odmítala jíst?

„Zavolám Signe,“ rozhodnul jsem.

Chůva Signe patřila k rychle se zužujícímu okruhu lidí, kterým jsem ještě důvěřoval. Hlavně proto, že jsem na ní byl závislý.

„A já brnknu do školky, že dneska nepřijdeš,“ slíbila Lucy.

Vytáhla mobil, zatímco druhou rukou krmila Bellu, jako by byla miminko. Jedna lžíce, druhá, třetí. Pak Bella znechuceně odvrátila hlavu. Lucy ji místo toho přemluvila, ať si dá trochu džusu. A pak ještě jednu lžíci kaše.

Za maminku, za tatínka, znělo mi hlavou.

Signe přišla o půl hodiny později. Lucy a já jsme vyrazili do práce. Lucy pracovat, já hledat cizí dítě. Do auta jsme nasedli v půl deváté a za dvacet minut jsme byli v kanceláři na Kungsholmenu. Lucy se zavřela k sobě. Já jsem se posadil ke stolu a vytáhnul policejní spis týkající se Miova zmizení. Když jsem v noci zvednul telefon, byl jsem rozespálý a zmatený. Volající se představila jako Susanne. Ale pracovala vůbec v Trollí zahradě nějaká Susanne?

O chvíli později jsem znal odpověď. V Trollí zahradě nikdo takový není. Samozřejmě. Žena uvedla falešné jméno. Snažil jsem se uvěřit tomu, že je to pochopitelné. Ale stejně jsem ji potřeboval najít. Protože tvrdila, že tam pracuje. A že jí na mě dal telefon Bobby.

Proč mě vylákala ven uprostřed noci?

Štvalo mě, že mám tolik otázek a tak málo odpovím. A pořád dokola se mi vracel ten odporný pocit, jak marně šlapu na brzdu před přechodem. Mohlo se to opravdu stát. Mohl jsem zabít člověka.

Zase.

Tvrdě jsem si promnul čelo zatnutými pěstmi. V hlavě jsem měl jedinou myšlenku.

Nejsem vrah. *Nejsem vrah.*

Ozvalo se zaklepání a ve dveřích se objevila Lucy.

„Jdu na schůzku. Dáme si pak spolu oběd?“

Lucy a já. Já a Lucy. Začínal jsem mít stejný pocit, jaký asi zažívají klaustrofobici.

Vždycky jsem se stýkal se spoustou lidí. Přece nemohli všichni jen tak zmizet. Anebo to je tím, že je léto? Většina lidí prchá z města ven. Zůstávají jen nejosamělejší z osamělých.

„Jasně,“ souhlasil jsem. „Počkám na tebe.“

Lucy přikývla a otočila se k odchodu. Napadlo mě, že si musí připadat stejně izolovaně jako já.

„Mimochodem...,“ začal jsem.

„Co?“

Polknul jsem. Přece od ní nemůžu požadovat úplně všechno. Ale vypadlo to ze mě skoro samo:

„Kdyby se policie náhodou vyptávala, kde jsem dneska v noci byl...“

„Tak jim řeknu, že ses na krok nehnul z bytu,“ dokončila větu Lucy. „Ještě něco?“

Zavrtěl jsem hlavou. Falešné alibi. Jako by se nechumelilo. Jako by to pro advokátku byla nejpřirozenější věc na světě.

Lucy odešla a já přemýšlel, co se to s námi stalo. Pak jsem se rozhodnul, že začnu z úplně jiného konce.

## 6

Každý trestný čin má nějaké svědky. I pokud dojde k vraždě, loupeži nebo ke znásilnění na nějakém odlehklém místě, je svědkem přinejmenším pachatel. A taky oběť, pokud ovšem vyvázne živá. A právě svědky nutně potřebujeme, když chceme zjistit, co se stalo. Potřebujeme lidi, kteří něco viděli nebo slyšeli. Já jsem potřeboval svědky hned dva. Za prvé někoho, kdo viděl Miův únos. Policie tvrdila, že nikdo nic podezřelého nezažnamenal. Mio si prý hrál na zahradě a pak byl najednou fuč. Tomu se mi ale nechtělo věřit. Vždyť tam byla spousta dětí. Bella má přehled o tom, co se děje, snad na tisíc metrů. Slyší každé moje zakašlání i kýchnutí nebo to, když si před ní výjimečně prdnu. Není možné, aby Mio zmizel z hřiště, kde se to hemžilo dětmi, a žádné z nich si ničeho nevšimlo. Nebo některá z učitelek. A nic na tom nemění ani fakt, že už byla tma.

Druhého svědka jsem potřeboval, aby mi pomohl přijít na kloub tomu, kdo se mi snaží hodit na krk dvě vraždy, které jsem nespáchal. Kdybych našel Mia a dál mi hrozilo doživotí, bylo by mi to houby platné. Někdo prý viděl, jak Jenny přejelo stejné porsche, jaké mám já. Zemřela pouhých pár bloků od hotelu, kde se ubytovala. A Bobby jen o chvíli později. Jeho vraždu sice nikdo neviděl, ale to policii nijak neznepokojovalo, jelikož stejně podezřívala mě. Prostě usoudili, že oba přejelo stejné auto. Které jsem řídil já.

Případ smrti Jenny Woodsové byl teda na rozdíl od Miova únosu snazší. Figurovalo v něm jméno svědka. Potíž byla v tom, že spis byl tajný, tudíž bude obtížné jméno zjistit. Obtížné ale nutně neznamená nemožné. Musím využít prostředníka.

Už v útlém věku mi došlo, jak důležité jsou kontakty. Jen málokdy nepřijmu pozvání na večírek a v podstatě se nestává, že bych někdy nebyl mezi pozvanými. Stal se ze mě člověk, ke kterému se lidi rádi hlásí, což je klíčový faktor úspěchu. Proto mě taky kdysi požádal o pomoc mafián Boris a proto znám lidi, jako je Madeleine Rossanderová.

Madeleine Rossanderová je moje bývalá spolužačka z vysoké a taky zatraceně bystrá ženská. Krom toho má dost energie na to, aby přemohla celou armádu. S Madeleine máme jedno společné (krom toho, že si oba dost zakládáme na svých kariérách): oba jsme v minulosti pracovali u policie. Já protože jsem si myslel, že se tak dostanu blíž ke svému tátovi. Proč se k policii dala Madeleine, netuším. Jenom vím, že to stejně jako já zpětně považuje za velký omyl. Nehodila se tam. Byla moc náročná, přemýšlivá a kritická. Vydržela to necelé dva roky. Potom všechny poslala do háje a začala se věnovat právu.

Když pošlete do háje tolik lidí najednou, musíte si předem zajistit, aby ti, kterých se to netýká, věděli, že oni jsou výjimka. Lidi zbožňují pocit vlastní výjimečnosti. Což bylo Madeleine moc dobře jasné a zvládla to na jedničku. Proto má taky u policie pár přátel, kteří jí v případě potřeby rádi pomůžou.

Telefon zvedla hned po druhém zazvonění.

„Tady Martin Benner,“ ohlásil jsem se. „Máš chvíli?“

„No jasně, Martine. Jak se máš? Dlouho jsme se neviděli.“

V jejím hlase jsem zaregistroval náznak starostlivosti, který mě znepokojil. Ať jsem se snažil sebevíc, bylo

těžké předstírat, že se nic neděje. Možná nebyla sama, koho překvapovalo, že jsem se tak dlouho neozval.

„Měl jsem teď dost náročné období,“ utrousil jsem.

„Doufám, že se nestalo nic vážného?“

„Ne, jenom toho na mě bylo moc. Jinak je všechno při starém.“

Anebo taky ne.

*Pokoušel jsem se očistit jméno sériové vražedkyně.*

*A zatím na mě padlo podezření ze dvou vražd.*

*Moji dceru unesl mafiánský boss přezdívaný Lucifer.*

*Přitom zavraždil její prarodiče.*

*A já teď hledám jeho ztraceného syna.*

Do té doby jsem se se svými problémy svěřil jenom Lucy, Borisovi a Fredrikovi. To ale nestačilo. Pokud chci, aby mi Madeleine pomohla, musím jí vysvětlit, o co jde.

Slova se mi zadrhla v krku. Odkašlal jsem si a zkusil to znova.

„Upřímně řečeno bych se mohl mít o dost líp. Nezašla bys se mnou na oběd?“

„Jasně,“ souhlasila Madeleine a hlas se jí změnil. „Co třeba koncem příštího týdne? Mám...“

„Dneska, Madeleine,“ skočil jsem jí do řeči. „Dneska.“

Mám jednoduché potřeby a relativně málo opravdových přátel. Vlastně jenom pár. Známých mám spoustu, ale ti přicházejí a zase odcházejí. Všichni jsou nahraditelní, a pokud mám být upřímný, až moc často se vídám s lidmi, kteří mi nejsou nijak zvlášť sympatičtí. Madeleine je ovšem výjimka. Je opravdová kamarádka. Bohužel jí to ale nedávám dostatečně najevo.

Lucy jsem napsal esemesku, že oběd ruším, sednul jsem do auta a vyrazil do restaurace, kde jsme si domluvili sraz s Madeleine. Už seděla v rohu. Když mě uviděla, rozzářila se.

„To jsem fakt zvědavá, co mi chceš říct,“ prohlásila na uvítanou.



Letmo jsem ji políbil na tvář. Měla zajímavý parfém, který jsem neznal.

„Hezky voníš,“ pochválil jsem ji.

Rozesmála se.

„To je prý novinka od Chanelu.“

„Prý?“ povytáhnul jsem obočí. „Takže sis ho nekoupila sama?“

„Ne.“

Usmála se, ale vzápětí zvažněla.

„Co se stalo, Martine?“

Strašně rád bych jí pověděl necenzurovanou verzi toho, v co se zvrhnul můj život, ale nešlo to. Musel jsem být i nadále opatrný, vyvarovat se zbytečných chyb. Takže jsem jí řekl jen to nejnutnější.

„Někdo se mi snaží hodit na krk zločin, který jsem nespáchal. Dvojnásobnou vraždu. A bohužel nemůžu říct, že by policie odváděla skvělou práci.“

Madeleine zvedla sklenici s vodou, ale hned ji postavila, ani se nenapila.

„Ty jsi podezřelý z dvojnásobné vraždy?“ zopakovala.

„Jo.“

Ačkoli od té doby, co Lucifer upálil prarodiče mojí dcery, už trochu mím.

„A jak ti můžu pomoci?“

„Jednu tu vraždu prý někdo viděl. Pachatel přejel oběť stejným autem, jaké mám já. Potřeboval bych, abys mi pomohla zjistit jméno toho svědka.“

Během hovoru jsme si bez přestání hleděli do očí. Nežádal jsem Madeleine o maličkost a poprvé v životě jsem viděl, jak jí došla slova. Za jiných okolností by mi to možná připadalo legrační. Teď to ale bylo nepříjemné.

„Nevím, co na to říct,“ vypravila ze sebe nakonec.

„Byl bych rád, kdybys mi slíbila, že mi pomůžeš,“ usmál jsem se a cítil, jak mi hoří tváře.

„Samozřejmě,“ přikývla. „Samozřejmě. Ale říkal jsi, že tvým autem někdo přešel dva lidi.“

„Ne mým autem. Stejným autem, jaké mám já.“

„Tys ty zavražděné znal?“

„Jo.“

Madeleine se odmlčela. Stejně jako já nevěřila na náhody.

„Mám na tu noc alibi,“ pokračoval jsem. „Byl jsem s Bellou v nemocnici.“

„No vidíš,“ oddychla si Madeleine, avšak vzápětí zase zvažněla. „A jak se Belle daří? Doufám, že to nebylo nic vážného.“

„Spadla a zlomila si ruku, ale už je v pořádku.“

Vlastně jenom skoro. Ruku má pořád v sádře a na čele jizvu.

Zamířila k nám servírka a zeptala se, co si dáme. Ještě jsem si ani nestačil prohlídnout jídelní lístek, a Madeleine už nám oběma objednala salát z poledního menu.

„Nechápu, jak ti může policie dělat potíže, když máš alibi.“

Nevýhodou přátelství s inteligentními lidmi je, že vyvozují nepříjemné závěry.

„Víš, jak dovedou být vyšetřovatelé někdy neschopní. Lpí na nepodstatných detailech.“

Madeleine si mě přísně změřila.

„Na jakých nepodstatných detailech?“

Rezignovaně jsem rozhodil rukama.

„Odskočil jsem si tu noc na chvíli na vzduch. Ve tři ráno. Viděl mě vrátný.“

Ušklíbnul jsem se a čekal, co na to Madeleine řekne. Kupodivu se málem rozesmála.

„To se může stát jenom tobě. Ale pověz mi to celé. Jak to vlastně začalo? Máš problém s nějakým klientem, který se ti chce pomstít? Nebo co se stalo?“

Její otázky byly na místě. Dokonce velmi na místě. Jenže já jsem na ně nechtěl odpovídat. Což jsem taky Madeleine popravdě přiznal.

„No dobře. Asi bude lepší, když toho budu vědět co nejméně,“ pokrčila rameny.

Nejradši bych jí vlepil pusu, ale ovládnul jsem se.

„Díky,“ řekl jsem jen. „Díky.“

Napila se vody. Prohlížel jsem si její dlouhé štíhlé prsty svírající skleničku. Žádný nový prstýnek. Muž, který jí koupil parfém, nejspíš věděl, že spěchat se má pomalu.

„Jak se daří dětem?“ zeptal jsem se.

„Dobře, díky. Konečně se vyrovnaly s naším rozvodem. Myslím, že jsou docela v pohodě.“

„A co tvůj bývalý?“

„Ten moc v pohodě není.“

„Lůzr,“ ušklíbnul jsem se.

„Přesně.“

Pak jsme chvíli svorně mlčeli, dokud nám nepřinesli oběd. Madeleine se zmocnila příboru s takovou vervou, jako by na talíři bylo živé zvíře, které je potřeba zabít. Před pár lety se rozvedla. Byl to jediný způsob, jak přimět manžela, aby se podílel na chodu domácnosti stejnou měrou jako ona.

„Takže chceš jméno svědka,“ zrekapitulovala náš rozhovor. „To je všechno?“

Opatrně jsem ukrojil kousek kuřecího.

„Taky bych potřeboval jednu fotku,“ přiznal jsem.

„Prohledal jsem kvůli ní celý policejní spis, ale nic jsem nenašel.“

„Fotku toho svědka?“ nechápala Madeleine.

„Ne. Fotku pohřešovaného dítěte, o kterém už jsi určitě slyšela. Jmenuje se Mio.“

## 7

Beze jména svědka, který uvedl, že Jenny přejelo por-sche, jsem nemohl postupovat dál. Proto jsem se vrátil k pátrání po Miovi. S Madeleine jsme se rozloučili se slibem, že si brzo zavoláme, a srdečně jsme se objali. Jenže když se pak otočila k odchodu, věděl jsem, že se něco změnilo. Madeleine byla (a je) opravdová kamarádka a nepochyboval jsem o tom, že udělá všechno, co bude v jejích silách, aby mi pomohla. Ale kdo by se upřímně řečeno chtěl přátelit s člověkem podezřelým z dvojnásobné vraždy?

Madeleine prohlásila, že zjistit jméno svědka a sehnat Miovu fotku by neměl být problém. Já jsem si tím ovšem tak jistý nebyl.

„Policie nějakou fotku určitě mít musí,“ uvažovala nahlas. „Podle čeho by ho jinak chtěli hledat?“

To jsem taky nechápal. Věděl jsem jenom tolik, že v materiálech, které jsem měl k dispozici, žádná fotka nebyla. Mio byl jako duch. Tušil jsem jeho existenci, ale neviděl jsem ho. To mě iritovalo. Nebo spíš mátl. Na pohádky ani na duchy totiž nevěřím. Fakt, že pořád nevím, jak ten kluk vypadá, mě frustroval čím dál víc.

Miova babička Jeanette Roosová se mnou nechtěla mít nic společného. A jeho teta Marion mi potom, co jsem ji bombardoval zprávami na záznamníku, poslala esemesku, že žádné fotky synovce nemá. Co jsem taky

mohl čekat? Na vlastní ségru se vykašlala, tak proč by ji mělo zájmat její dítě?

Já mám na psacím stole jenom dvě soukromé fotky. A na obou je Bella. Ty jsem si tam ale dal až po ségrině a švagrově smrti. Zrudnul jsem, když jsem si uvědomil, že kdyby se Bella ztratila, dokud ještě ségra žila, a někdo se mě zeptal, jestli mám její fotku, musel bych přiznat, že ne. Když ségra umřela, byla Bella ještě mimino. Nezajímala mě. A to jsme se se sestrou občas vídali. Se vztahem k ní jsem nikdy problém neměl. Spíš mi vadil její manžel. Nebýt jeho, stýkali bysme se mnohem častěji. Ale Belliny fotky bych každopádně neměl. V tomhle ohledu jsem teda Marion nemohl nic vyčítat.

Vzpomněl jsem si na Sařina druhého sourozence. Na Bobbyho. Tomu na ní opravdu záleželo a snažil se ji očistit. Ten určitě nějaké synovcovy fotky měl. Aspoň v telefonu. Jenže jak se k němu dostat? Musím přiznat, že jsem začínal propadat beznaději. Bobby žil před svojí smrtí trvale ve Švýcarsku. Měl tam práci i přítelkyni. Možná bych ji mohl zkusit kontaktovat a poprosit ji, aby se mu trochu pohrabala ve věcech. Jenže to bych nejdřív musel vědět, jak se dotyčná jmenuje a kde bych ji našel.

Sáhnul jsem po telefonu a znovu jsem zavolał Marion Tellové. Tentokrát zvedla telefon hned.

„Řekla jsem vám snad jasně, že žádné fotky nemám,“ utrhla se na mě.

„Já vím. Ale možná by něco mohla mít Bobbyho přítelkyně. Nevíte, kde bych ji zastihnul?“

„To netuším. Třeba se teď vrátí domů, když je Bobby po smrti.“

„Domů? Ona není Švýcarka?“

„Ne. Švédka. Přestěhovali se do Švýcarska společně. Za prací. Bobby jezdil s kamionem, ona byla kadeřnice.“

Podivnější stěhování jsem si jen stěží dokázal představit. Čistě statisticky byli ti dva naprostý unikát. Do Švýcarska se nikdo nestěhuje za práci řidiče nebo kaďeřnice. A přece to oba udělali.

„Proč?“ nechápal jsem. „Proč se propánakrále přestěhovali zrovna do Švýcarska?“

„Bobby tvrdil, že si tam vydělá víc peněz. Ale myslím, že za tím byly Sařiny průšvihy. Už to nejspíš nevydržel.“

V prstech jsem zamyšleně otáčel pero. Sařina rodina neví, že jsem podezřelý z Bobbyho vraždy (přestože mi ji Bobbyho máma dávala za vinu). Proto nebylo nic divného na tom, že se se mnou Marion tak klidně vybaňuje. Ale na druhou stranu přišla během jednoho roku o oba sourozence. Ať už si byli blízcí, nebo ne, musela se jí jejich smrt nějak dotknout.

„Jaké Sařiny průšvihy myslíte?“ zeptal jsem se. „Měl jsem za to, že po narození syna žila vcelku spořádaně. Nebo ne?“

Marion si povzdychla.

„To sice jo, ale úplně normální život nevedla nikdy. Kdybyste se zeptal mámy, řekla by vám, že se Bobby přestěhoval do Švýcarska až po Sařině smrti, ale to je blbost. Odstěhoval se už dřív. Já jsem s tím nechtěla mít nic společného a držela jsem se zpátky. Tušila jsem, že se to nějak týká Sařiných starých kamarádů. Z toho pouličního gangu.“

Sařiny průšvihy. Tak by se to vlastně taky dalo vyjádřit. Kousnul jsem se do rtu, abych Marion neprozradil, co vím. Že se Saře podařilo otěhotnět se samotným ďáblem, který jí poté, co utekla s jeho dítětem pod srdcem, nedal pokoj.

„Rád bych si promluvil s Bobbyho přítelkyní,“ pokračoval jsem. „Jak se jmenuje a jak bych ji našel?“

„Jmenuje se Malin. Ale kontakt na ni nemám. A i kdybych měla, stejně bych vám ho nejspíš nedala.“